

Lovforslag vilde blive udelukkede. Jeg tilstaar, at det gjorde det Indtryk paa mig, da jeg hørte det ærede Medlem for Ringkøbing, at han havde nogen Vanskelighed ved at værge sit Stede, som jo er i en vel paafaldende Strid med hans tidligere Stilling i denne Sag, naar han maatte gribe til saadanne Midler i Argumentationen som dem, vi have hørt i Dag. Jeg skal ikke dvæle ved disse Ting om Droskekuske, som man kunde have taget med, og Postbude, som jeg tror, det ærede Medlem ogsaa fik fat paa. Det er selvfølgelig Ting, som man kunde overveje under den følgende Behandling, men det ærede Medlem gik formelig ud fra, at den Fortolkning, han lagde ind i Forslaget, ogsaa var den rigtige, nemlig at alle de, som ikke vare 60 Aar gamle, skulde være udelukkede ved dette Forslag, og saa udtalte han sig vidt og bredt ud fra denne Betragtning og syntes vel endogsaa sig selv, at være meget morsom. At det ærede Medlem selv ikke nærer mindste Tvivl om Opfattelse af, hvad Forslagets Mening er, tør vi vel gaa ud fra, det vil han vist ogsaa straks indrømme mig. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Ousen) har med Hensyn til dette Punkt allerede sagt, at han var meget villig til at gøre det klarere, dersom man ikke fandt det klart nok. Jeg vil for mit Vedkommende sige, at jeg ser ikke, at der er nogen Uklarhed til Stede her. Jeg er overbevist om, at der ikke vil være nogen Domstol her i Landet, der vilde være i Tvivl med Hensyn til Benyttelsen af denne Lovbestemmelse, naar den traadte ud i Livet. Meningen hermed er, at i Hovedsagen træder selvfølgelig Ulykkestilfældet eller den Skade, der er sket ved Ulykkestilfældet, i Stedet for Hovedbetingelsen i Alderdomsunderstøttelsesloven, som drejer sig om en vis Alder. Det, der er taget Forbehold over for i Ændringsforslaget, er jo kun de særlige Betingelser, som Alderdomsforsørgelsens § 2 indeholder. Jeg gentager, at jeg føler mig fuldstændig tryk for, at ingen Domstol her i Landet eller i noget andet Land vilde være i Tvivl om Anvendelsen eller om, at man her havde stillet den Betingelse, at der er indtruffet et Ulykkestilfælde, i Stedet for Alderdomsunderstøttelseslovens Hovedbestemmelse om den bestemte Alder; men, som sagt, Bestemmelsen vil let kunne gøres tydeligere, da man jo ikke er uenig om, hvad Meningen er eller burde være. Derimod kunde der være Tvivl om Udelukkelsen af enkelte af de Betingelser, som fastsættes i Alderdoms-

understøttelseslovens § 2. Der er jo tre Hovedbetingelser; den første, at den paagældende ikke maa være funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, den anden, at han ikke har gjort sig skyldig i at afhænde sin Ejendom for at skaffe sig Alderdomsforsørgelse, og den tredje, at han ikke har oppebaaret Fattigunderstøttelse i de sidste 10 Aar. Den sidste Betingelse som indeholdtes i det af det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen) i Fjor opstillede Forslag, vakte den Gang adskillig Kritik her og med fuld Føje. En saadan Bestemmelse hører selvfølgelig ikke hjemme i en Lov, som omhandler Ulykkestilfælde, og at den maa falde bort, kan vel betragtes som givet. Den anden Betingelse, at den paagældende ikke maa have afhændet sin Ejendom for at skaffe sig en Alderdomsforsørgelse, synes ogsaa med ganske logisk Nødvendighed at maatte bortfalde over for et indtruffet Ulykkestilfælde, thi det er en Selvfølge, at den paagældende ikke har kunnet forberede sig i saa Henseende med Tanken om et Ulykkestilfælde for Øje. Der er altsaa heller ingen Grund til at fastholde denne Betingelse. Hvad den tredje Betingelse angaar, at den paagældende ikke maa være funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, vakte det jo nu hos det ærede Medlem for Ringkøbing den største Forargelse, at vi havde ladet den falde. Jeg hørte ham i varme Ord tale om det rædselsfulde i, at Tyve, Røvere og Mordere kom ind under denne Ulykkesforsikringslov. Ogsaa dette ligger ganske naturligt for. Den Lov, som de Herrer nu ere i Færd med at vedtage, har ikke den Betingelse for de der omhandlede Arbejdere; den Ret, der sikres dem over for Arbejdsgiveren, er ubetinget, idet den er at betragte som Erstatning for et indtruffet Ulykkestilfælde, der tilkommer alle, hvad enten de have forset sig paa den ene eller paa den anden Maade. Selvfølgelig maa Konsekvensen deraf blive, at denne Betingelse heller ikke opstilles for de øvrige Arbejdere, som blive inddragne under Loven. Men særlig maatte det dog forbavse, at en saadan Indvending med saa stor en Salvelse fremsattes af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds, naar man erindre, hvorledes det samme ærede Medlem forsvarede det Bergske Lovforslag af 1890 om Alderdomsforsørgelse. — Man erindre, at dette Forslag ikke havde denne Betingelse om, at man behøvede at være fri for disse stygge Handlinger; han sagde — Spalte 1749 —: „Det skulde være no-